



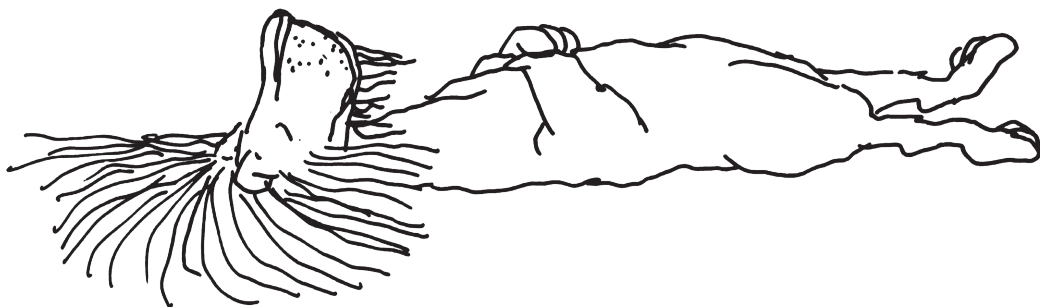
1.

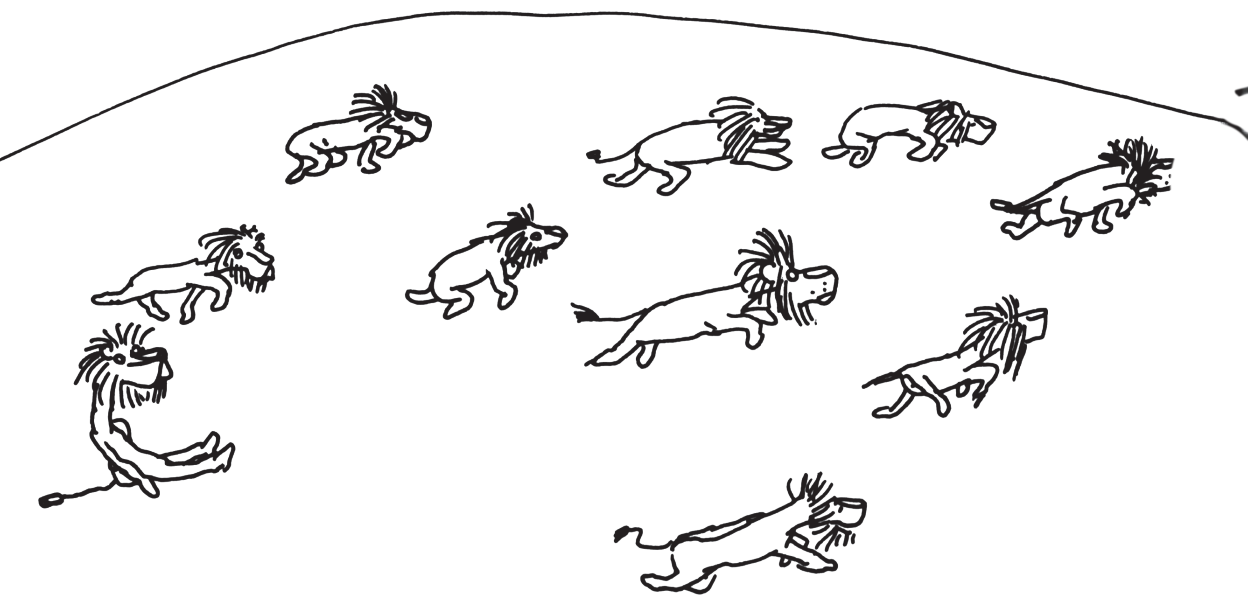
A fost odată un leu tânăr și numele lui era... Ei, bine, nu știu precis cum îl chema, pentru că trăia în junglă cu mulți alți lei, iar, dacă avea într-adevăr un nume, cu siguranță nu era Joe sau Ernie sau ceva asemănător. Nu, era mai degrabă un nume de leu ca... hmm... poate Grograf sau Ruggrg sau Grmmff sau chiar Grrrrr.

Așadar, leul nostru avea un astfel de nume și își ducea traiul în junglă cu ceilalți lei și, cât era ziulica de lungă, făcea și el ce face orice leu: se zbenguia, se rostogolea prin iarbă, se bălăcea prin râuri, vâna și mânca iepuri, se juca de-a prinselea cu alți lei, dormea cu burta la soare și câte altele nu mai făcea! Pe scurt, era un leu cum nu se poate mai fericit.

Și, uite-așa, într-o zi – să fi fost într-o joi –, după ce leii noștri înfulecaseră un prânz copios și trândăveau la soare, sforăind cum numai leii știu s-o facă, cerul era senin și păsărelele cântau cip-cirip și vântul sufla lin și totul era liniștit și minunat când, dintr-odată...

JBANG!

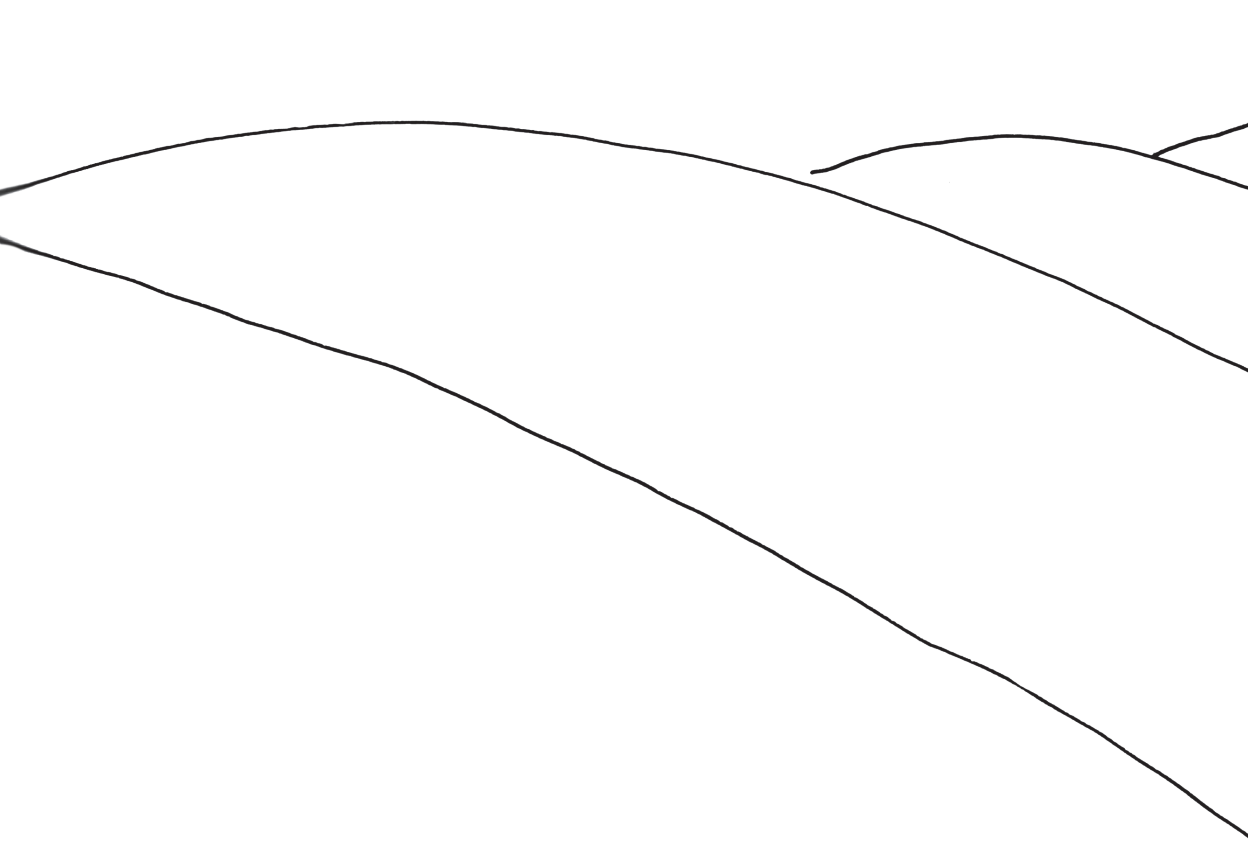




Un zgomot asurzitor îi trezi din amorțeală pe leii noștri și îi făcu să sară-n sus ca arși. Cu mic, cu mare începură să alerge mâncând pământul. Lipoti-lop, lipoti-lap! Ori tropoti-trop, tropoti-trap? Sau oare așa or fi alergând caii? În fine, dragii de ei au șters-o felinește. Sau să fi făcut totuși patapam-patapam...? Ce să mai lungim vorba, au luat-o la sănătoasa cu toții...

Ei bine, aproape toți...

Căci unul dintre ei rămase pironit locului, și tocmai acesta se nimerește a fi eroul povestirii noastre. Iar leuțul în



cauză se ridică în picioare – sau, mai bine zis, în patru labe –, clipi leneș și, mijindu-și ochii la soare, începu să-și întindă oasele. Se frecă la ochi, să-l alunge pe Moș Ene de la gene, și zise:

— Hei! Unde-ați pornit-o cu toții așa?

Un leu bătrân îi strigă alergând:

— Fugi, puștiule, fugi, fugi, fugi, fugi, fugi, vin vânătorii!

— Vânătorii? Vă-nă-to-rii? Ce sunt vă-nă-to-rii? se întreabă leul nostru, mijindu-și încă ochii la soare.

— Uite cum stă treaba, zise leul cel
bătrân, ar fi bine să nu mai pui atâtea
întrebări și să speli putina cât mai
curând, dacă ții la viața ta.

Așa că leul se ridică,
își întinse oasele
somnoroase și li se
alătură celorlalți.
Tropoti-trop,
tropoti-trap sau
patapam-patapam?
Parcă am mai
discutat asta o dată.



După ce alergă o bucată
bună, se opri și privi în urmă.

— Vânători... Ce-or fi și
vânătorii ăștia?

„Vă-nă-tori. Vă-nă-tori“,
își repeta întruna leul nostru.
Și să știți, dragi copii, tare îi mai
plăcea cuvântul acesta – așa
cum unora le place sono-
ritatea cuvintelor
„Tuscaloosa“ sau „Tapioca“
sau „Carioca“, așa și leului îi
plăcea cum sună „vânători“.





Așa că eroul nostru îi lăsa pe ceilalți lei să i-o ia înainte, iar el rămase în urmă și, tiptil-tiptil, se piti în iarba înaltă. Curând, îi văzu pe vânători apropiindu-se: toți mergeau ridicați pe labele din spate, purtau bonete roșii pe cap și țineau strâns niște bețe lungi care scoteau niște zgomote de-ți țiuiau urechile.

Pe loc, leului îi plăcu înfățișarea vânătorilor.

Da, pur și simplu îi plăcu pe vânători. Așa că, de îndată ce un vânător simpatic, cu ochi verzi și un dinte lipsă îi tăie calea, fâțându-se cu boneta lui caraghioasă (și care, de altfel, avea pe ea urme de salată de ou), leul cel tânăr țâșni în fața lui.

— Salut, vânătorule! îi zise.

— Dumnezeu mare! Vai de sufletelul meu! strigă speriat vânătorul. Un leu crunt și primejdios, un leu sălbatic, însetat de sânge și mâncător de oameni!

— Nu sunt mâncător de oameni, ripostă eroul nostru. Mă hrănesc cu iepuri și mure.

— Hai, fără scuze, spuse vânătorul, o să te împușc oricum.

— Dar mă predau de bunăvoie! zise leul și-și ridică labele în aer.

